

Arrest

nr. 285 366 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtoun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 9 juni 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 29 september 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 september 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u 27 jaar oud te zijn. U beweert afkomstig te zijn van de regio Khanikhel, dorp Atewishtama, district Shinwar van de provincie Nangarhar. U zou voor uw vertrek gewerkt hebben als chauffeur van een malik, genaamd T.

Toen u tijdens een verlofperiode thuis was, werd u benaderd door drie talibanleden. Twee van hen waren gemaskerd en één persoon niet. Deze laatste kende u als O. uit uw dorp. De talibanleden gaven u een pil en droegen u op om deze aan de malik te geven om hem te doden. Indien u dit niet zou doen, dreigden zij u te vermoorden.

De dag nadien keerde u terug uit uw verlof. U vertelde de malik openlijk over alles wat er gebeurd was en lichtte hem in over het feit dat u gevraagd was hem te vergiftigen. U gaf hem ook de naam van de persoon die u toen herkend had. Hierop zei de malik dat u niet betrouwbaar was en werd u gedurende twee dagen door hem opgesloten.

In deze periode zou de malik samen met de overheid de persoon hebben opgepakt wiens naam u aan de malik had doorgegeven. U weet niet of er ook nog andere talibanleden werden opgepakt.

Nadat u vrijgelaten werd door de malik, contacteerde u uw vader. Hij vertelde u dat de taliban waren langs geweest en dat zij op zoek waren naar u en u wilden doden. Ze zeiden uw vader immers dat u hun leden verklikt had en dat zij daardoor opgesloten waren. Uw vader droeg u op niet naar huis te komen. Hierna nam u contact op met uw schoonbroer I., die uw vertrek regelde.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in de achtste of negende maand van 2019. U kwam aan in België op 9 juni 2021 en diende hier op 10 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een kaart van uw werk als buschauffeur.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen over uw vluchtmotieven, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst.

Vooreerst blijkt u strijdige verklaringen af te leggen over het moment waarop u werd tegen gehouden door de taliban en u gevraagd werd de malik te vergiftigen. Tijdens uw vrije relaas verklaart u dat u na een maand werken naar huis ging en dat u, toen u onderweg naar huis was, door drie leden van de taliban werd opgepakt en zij u een bevel gaven (CGVS, p. 18). Dit strookt echter niet met hoe u later verklaart dat het medicijn u werd gegeven toen u reeds twee nachten thuis was en dat de taliban u benaderden nadat u twee nachten thuis was, toen u terug kwam van de bezoekeruimte van uw familie, die naast uw huis lag (CGVS, p. 23). Gevraagd of dit dan niet gebeurd was toen u onderweg was van uw werk naar huis, oppert u van niet en stelt u dat u toen al thuis was op verlof (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met het feit dat u dit nochtans eerst anders verklaarde, ontkent u dit ooit zo gezegd te hebben. Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter geenszins volstaan als verschoning voor het

afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Op deze manier wordt dan ook ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de talibanleden die u toen benaderden, en hun handelswijze kunnen niet overtuigen. Over hen beweert u namelijk dat zij met drie waren en dat twee van hen gemaskerd waren en één persoon dan weer niet. De persoon die niet gemaskerd was, was een zekere O., die u kende vanuit uw dorp (CGVS, p. 24-25). Het is echter niet plausibel dat net deze persoon, die afkomstig was uit uw dorp en die u dus makkelijk herkende en zo dus kon verklikken, net niet gemaskerd was. Gevraagd om welke reden zij dit dan zo gedaan zouden hebben, komt u niet verder dan aan te geven dit niet te weten (CGVS, p. 24-25). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld. U had bovendien een band met de malik, gezien u zijn persoonlijk chauffeur was en uw vader blijkbaar een goede relatie had met de malik (CGVS, p. 18). In dit opzicht valt te verwachten dat u de malik zou inlichten over wat u werd gevraagd, en de persoon die u herkend had zou verklikken, wat u ook effectief zou gedaan hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban deze mogelijkheid niet zouden ingecalculeerd hebben en zelfs niet zouden getracht hebben om enige garanties te stellen om dit te voorkomen. Hierop gewezen, stelt u ook niet te weten waarom ze u zouden vertrouwd hebben (CGVS, p. 27), waarmee u dit dus allerminst uitklaart. U geeft verder aan dat de taliban niet bang waren en dat zij gewoon direct naar iemands huis gingen als ze deze persoon wilden bedreigen (CGVS, p. 27). In dit opzicht is het echter des te merkwaardiger dat zij op iemand als u, van wie ze niet zeker konden zijn dat hij hen niet zou verklikken, zouden moeten rekenen om de malik te doden. Dit kan dan ook allerminst volstaan om bovenstaande onwaarschijnlijkheid uit te klaren. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Daarbij vertonen uw verklaringen over uw eigen manier van handelen ernstige gebreken. U verklaart dat u besloot aan de malik te vertellen wat er u gevraagd was door de taliban, maar kan verder niet uitklaren hoe of waarom u besloot dit zo aan te pakken of welke overwegingen u maakte over de eventuele gevolgen van deze actie (CGVS, p. 27). Over een dergelijke handeling, kan echter niet aangenomen worden dat deze volstrekt niet overdacht zou zijn, waardoor verwacht kan worden dat u toch enige duiding zou kunnen geven over de afwegingen die u toen maakte. Bovendien blijkt u zelfs geen eensluidende verklaringen te kunnen afleggen over de gevolgen die u dacht dat deze actie kon hebben. U verklaart hierover aanvankelijk dat u wel wist dat u problemen zou krijgen als u de pil aan de malik gaf en hem vertelde van waar die kwam (CGVS, p. 27). Wat later gaat u hier echter tegenin, en zegt u dat u niet wist wat er zou gebeuren nadat u dat vertelde, maar dat u het toch heeft gedaan (CGVS, p. 27). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt op deze manier enkel verder op de helling gezet.

Daarnaast moeten grote vraagtekens geplaatst worden bij de reactie van de malik op het feit dat u hem inlichtte over de plannen die de taliban hadden om hem te doden. Volgens uw verklaringen sloot de malik u hierna namelijk op omdat hij u niet langer vertrouwde (CGVS, p. 18). Het CGVS kan echter niet inzien om welke reden de malik op deze manier zou omgaan met de persoon die hem juist probeerde te beschermen door hem in te lichten over de moordplannen van de taliban (CGVS, p. 28). Hierop gewezen, stelt u enkel dat de malik zei dat u niet meer voor hem mocht werken en dat hij uw job stop zette en u vroeg om weg te gaan (CGVS, p. 28). Hiermee geeft u echter geen enkele uitklaring voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid. Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uitgehold.

Wat verder frappeert, is dat u uit uw verklaringen blijkt dat de malik erin zou geslaagd zijn om deze O. wel heel snel nadat u hem verteld had over de plannen van de taliban te laten arresteren. Dit zou namelijk gebeurd nog voor jouw vertrek uit het land, en dus binnen enkele dagen nadat de taliban jou de opdracht had gegeven de malik te vergiftigen (CGVS, p. 22-30). Gezien je echter zelf verklaarde dat de taliban wel veel macht had in de regio en temeer gezien deze O. wist dat jij hem herkend had en dus had kunnen verklikken, kan verwacht worden dat zij er toch voor zouden gezorgd hebben dat deze persoon niet zo makkelijk te klissen viel door de overheid (CGVS, p. 29-30). U verklaart hierover dat de overheid wel in staat zou zijn om personen te arresteren in de regio als zij hiertoe een grote operatie uitvoeren (CGVS, p. 29-30). U blijkt echter geen idee te hebben hoe deze talibanleden juist gearresteerd werden en of dit dan ook tijdens zo een operatie zou geweest zijn, waardoor u ook hiermee allerminst enige verdere uitklaring kan bieden (CGVS, p. 29-30). Daarbij heeft u geen idee of toen enkel die O. of ook nog andere talibanleden gearresteerd werden (CGVS, p. 30). Dat u ook over dergelijke zaken, die toch ook wel als essentiële onderdelen van uw vluchtrelaas gezien kunnen worden, niet meer duiding kan geven of kennis blijkt te hebben, ondergraaft nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat de taliban uw vader gingen inlichten over het feit dat zij u zouden willen doden (CGVS, p. 30-31), waardoor uw vader u kon verwittigen en u op de vlucht kan slagen, wat u ook effectief deed. Indien zij deze doelstelling daadwerkelijk voor ogen hadden, zou het aannemelijker

zijn dat zij alles op alles zouden zetten om u zelf te vinden of dat zij uw vader bv. zouden meenemen om u onder druk te zetten om effectief naar hen te gaan. Hierop gewezen, herhaalt u enkel dat u uw vader belde en dat hij u inlichtte over het bezoek van de taliban en u opdroeg niet naar huis te komen (CGVS, p. 30-31). Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter niet volstaan om verschooning te geven voor onwaarschijnlijke verklaringen. Weerom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op deze manier aangetast.

Nog valt uit uw verklaringen niet eensluidend af te leiden of de taliban nu wisten waar u werkte voor zij u aanspraken of niet en kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over hoe zij dit konden weten. U zegt hierover tijdens uw vrije relaas dat de taliban vroegen waar u werkte, wat impliceert dat zij dat niet wisten (CGVS, p. 18). Dit zou wel heel bizar zijn gezien ze toen reeds een pil bijhadden die u aan de malik moest overhandigen in hoedanigheid van zijn persoonlijke chauffeur. Hiernaar gevraagd zegt u dat zij dit wel wisten en dit gewoon zouden gevraagd hebben om te horen wat u hierop zou zeggen (CGVS, p. 25-27). Gevraagd hoe u dan weet dat zij hiervan toch op de hoogte waren, kan u dit niet verder duiden (CGVS, p. 25-27), waardoor het lijkt dat u uw verklaringen enkel trachtte aanpassen naargelang de vraagstelling. U verklaart dat andere dorpelingen ook op de hoogte waren van uw job bij de malik en dat die zekere O. ook uit het dorp kwam (CGVS, p. 25-27). Dieper ingegaan op hoe de dorpelingen dit dan wisten, verklaart u dat dit gewoon openlijk zei in het dorp en geenszins verborgen hield (CGVS, p. 25-27). U verklaart niet geweten te hebben dat u daardoor problemen kon krijgen (CGVS, p. 25-27), wat niet aannemelijk geacht kan worden gezien u zelf verklaarde dat er veel taliban aanwezig waren in het dorp en dat zij daar ook veel macht hadden (CGVS, p. 25-27). Nog frappanter is u verklaart dat u zelf ook gewoon eerlijk aan de taliban zei dat u voor de malik werkte (CGVS, p. 25-27) en over de redenen waarom u dit zo deed niet verder geraakt dan dat u niet zou geweten hebben dat u daardoor problemen kon krijgen (CGVS, p. 25-27). Gewezen op het feit dat u zelf verklaarde dat de maliks verbonden waren aan de overheid en dus vijanden waren van de taliban (CGVS, p. 16), en het in dat opzicht alle logica tart dat u dit openlijk aan de taliban zou zeggen of niet eens zou verstoppen in het dorp waar er volgens uw verklaringen veel taliban aanwezig waren, herhaalt u enkel dat u niet wist dat u hierdoor problemen kon krijgen en zegt u dat u enkel chauffeur was van de malik (CGVS, p. 25-27). Ook zo kan u allerminst bovenstaande uitklaren, temeer gezien u zelf verklaarde dat de malik u gezegd had dat u bij hem moest overnachten omdat hij niet wilde dat de taliban onderweg voor problemen zou zorgen (CGVS, p. 21). In dit opzicht moet u dan toch geweten hebben dat er enig risico aan deze functie verbonden was. Na confrontatie geraakt u ook hier niet verder dan te stellen dat de taliban van uw dorp waren en u zich dus niet voor hen kon verstoppen en te herhalen dat u toen u 's avonds buiten was werd vastgehouden en gevraagd werd door de taliban om dat te doen (CGVS, p. 25-27). U biedt hiermee allerminst verdere uitklaring, waardoor ook door bovenstaande elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig teniet gedaan wordt.

Bovendien laten ook uw verklaringen over de lotgevallen van uw gezinsleden die achterbleven in Afghanistan sterk te wensen over. U verklaart dat zij na de machtsovername van de taliban, dd. augustus 2021 (zie onder), verhuisd zouden zijn naar Pakistan (CGVS, p. 14-16). Dit betekent dat zij toch nog een geruime periode na uw vertrek, dd. augustus of september 2019 (CGVS, p. 19), in Afghanistan verbleven. U verklaart dat u wel denkt dat zij in deze periode problemen kenden met de taliban, maar blijkt hierover verder echter niets te weten gezien zij hierover niets zouden verteld hebben tegen u (CGVS, p. 14-16). U weet niet of de taliban nog langs gingen bij uw familie in Afghanistan en blijkt hier bovendien niets over gevraagd te hebben aan uw familieleden (CGVS, p. 14-16). Er werd u tot tweemaal toe gevraagd om welke reden u dit niet vroeg en gewezen op het belang van dergelijke informatie in verband met uw beweerde persoonlijke problemen in Afghanistan (CGVS, p. 14-16). Hierop bleef u echter naast de kwestie antwoorden, door te opperen dat de taliban na de machtsovername naar de huizen gingen, mensen gingen aanvallen en dat uw familie misschien daardoor is vertrokken (CGVS, p. 14-16). Pas wanneer u nog een derde keer gevraagd werd om welke reden u hier nooit concreet naar vroegde, geeft u aan dat u niet zoveel gesproken hebt met uw familie om deze zaken te bespreken (CGVS, p. 14-16). Hiermee klaart u echter geenszins uit om welke reden u tijdens de keren dat u dan wel sprak met uw familieleden, niet naar dergelijke essentiële informatie zou gepeild hebben. Opnieuw doet u zo afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over uw job als chauffeur van de malik kunnen niet volstaan om aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kan op basis van bovenstaande immers niet aannemelijk maken hierdoor persoonlijke problemen gekend te hebben in Afghanistan en daarenboven kunnen ook uw verklaringen over deze job wenkbrauwen fronsen. Zo is het namelijk wel heel merkwaardig dat u bij de DVZ niets vermeldde over deze job, wanneer u daar gevraagd werd naar uw beroepsactiviteiten in Afghanistan (Verklaring DVZ, vraag 12). U vermeldde daar immers enkel dat u

als landbouwer gewerkt zou hebben (Verklaring DVZ, vraag 12). Hierop gewezen, stelt u dat u toen niet gevraagd werd naar uw beroepsactiviteiten maar enkel naar uw leeftijd, reismweg, familieleden en problemen (CGVS, p. 21), wat op basis van de vragenlijst van de DVZ en uw registreerde antwoorden allerm minst weerhouden kan worden. Dat u dit niet vermeldde kan u zo dan ook geenszins uitklaren, en is bovendien enkel frappanter gezien u zelf verklaarde dat dit uw laatste job voor uw vertrek was (CGVS, p. 21) en deze job bovendien gelieerd bleek aan de redenen waarom u uw land moest verlaten (CGVS, p. 18).

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verwijst in dit opzicht enkel naar de vluchtmotieven die hierboven reeds besproken werden en ongeloofwaardig geacht werden door het CGVS (CGVS, p. 31). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara kan enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Ook het document met betrekking tot uw job als chauffeur kan niet volstaan. Hierboven werd reeds aangegeven om welke reden uw verklaringen uw beweerd job geen aanleiding kon geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft vooreerst een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens stelt verzoeker dat het besluit van de commissaris-generaal dat hij niet wist te overtuigen dat er in zijn hoofd een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan, niet berust op een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker betwist het oordeel in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees heeft voor zijn leven, aan de hand van het volgende betoog:

"4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hij gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren.

Verzoeker genoot geen opleiding. Hij is analfabeet. Verzoeker kent voorts slechts een beperkte beroepservaring. Het is daarom niet uit te sluiten dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud (dat duurde van 8u49 tot 11u40) een niet-intentionele vergissing kan begaan bij het beantwoorden van de vele vragen die hem werden gesteld.

Met deze persoonlijk achtergrond van verzoeker blijkt evenwel geen rekening te zijn gehouden in de gemaakte beoordeling, zoals bv. de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over het moment waarop hij werd tegengehouden door de taliban en hem de opdracht werd gegeven de malik te vergiftigen.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet evenwel plaatsvinden op individuele basis. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

De individuele omstandigheden werden onvoldoende betrokken in de gemaakte beoordeling. De beoordeling in de bestreden beslissing kan hierom niet worden bijgetreden.

5. Het is opvallend dat in de bestreden beslissing het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onder meer de handelswijzen van zowel verzoeker, de taliban en de malik niet aannemelijk worden geacht. Dit oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is derhalve gebaseerd op bepaalde veronderstellingen waaraan het relaas van verzoeker werd afgetoetst, maar waartoe geen overtuigende basis bestaat.

Verzoeker betwist deze beoordeling dan ook en wijst op de verklaringen die hij heeft afgelegd.

Verzoeker was werkzaam als chauffeur van de malik. Hij werd hierom benaderd door drie leden van de taliban. Één van de leden was niet gemaskerd (O.). Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan niet precies te weten wat de strategie was van deze handelswijze van de taliban, al valt te vermoeden dat men op deze manier druk wou uitoefenen op verzoeker. Het werd hiermee duidelijk gemaakt dat de taliban banden had in zijn dorp, waardoor hij derhalve onder druk werd gezet om uitvoering te geven aan de opdracht die hij verkreeg. De goede band met de malik was de reden waarom verzoeker hiertoe overigens werd benaderd. Dat de taliban hiermee een risico liep dat O. zou worden verklikt door verzoeker, weegt niet op tegen de handelwijze (strategie) die men toepaste om verzoeker - door de nabijheid van de taliban in zijn dorp duidelijk te maken - uitvoering te laten geven aan de opdracht om de malik te vergiftigen. Verzoeker kan dit slechts vermoeden, op basis van wat hij heeft meegemaakt. Dit heeft hij dan ook zo verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker loog daarom ook niet over zijn job als chauffeur van de malik tijdens de confrontatie met de taliban, net omdat bleek dat O. uit zijn dorp kwam en dat hij persoonlijk werd benaderd door de taliban voor het vergiftigen van de malik. Verzoeker was bovendien geïntimideerd doordat hij werd vastgehouden door de taliban, waardoor hij zich niet verzette.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet, op basis van hetgeen zij aannemelijk acht, de handelswijze van de taliban hieraan aftoetsen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft hiermee immers geen referentie om haar veronderstellingen op hetgeen zij redelijk acht te baseren. Dit geldt des te meer omdat de taliban door bovenvermelde strategie vermoedelijk druk wou uitoefenen op verzoeker door hem duidelijk te maken dat de taliban aanwezig was in zijn dorp. Mogelijks heeft O. een belangrijke rol gespeeld in deze strategie, doordat hij (en enkel hij) zich kenbaar maakte en hij dus persoonlijk gevaar liep. Voor de overige talibanleden was dit niet het geval. Zij liepen geen gevaar doordat zij gemaskerd waren, hetgeen erop wijst dat de taliban zich weldegelijk

afschermt en dus voorzorgsmaatregelen nam. Mogelijks had O. - de enige die zich kenbaar maakte en dus de enige die een risico liep om te worden verklikt - er veel vertrouwen in dat verzoeker hierdoor gevolg zou geven aan de opdracht. Verzoeker is hierover niet zeker, omdat hem dit niet werd verteld. Verzoeker lichtte daarom toe hetgeen hij wel wist op basis van wat hij zag en ervaarde.

Verzoeker was trouw aan de malik. Verzoeker vertelde dit daarom aan de malik. Hij dacht hierover niet grondig na of ontwikkelde geen strategie, zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit wel verwachtte. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt hierdoor opnieuw geen rekening met de persoonlijke achtergrond van verzoeker. Verzoeker genoot geen opleiding. Hij is analfabeet. Verzoeker kent voorts slechts een beperkte beroepservaring. Het is daarom geenszins onaannemelijk dat verzoeker niet verregaand heeft nagedacht over hoe hij de boodschap aan de malik zou overbrengen, wel integendeel.

Dat verzoeker dit zonder veel nadenken deed, blijkt ook uit de reactie van de malik. Verzoeker werd door de malik opgesloten en hij verloor zijn job als chauffeur. Verzoeker verloor het vertrouwen van de malik en werd hierdoor tevens geïsoleerd door de taliban. Dit strookt met de eerder ondoordachte manier waarop verzoeker de opdracht van de taliban kenbaar maakte aan de malik.

De taliban ging op zoek naar verzoeker. Dit deden ze bij het huis van verzoeker, hetgeen niet onlogisch is. Hierdoor werd zijn vader gealarmeerd en kon hij, vervolgens, ook verzoeker hierover inlichten. Verzoeker werd opgedragen om niet naar huis te komen. Verzoeker vluchtte, als gevolg hiervan, weg uit Afghanistan.

Verzoeker heeft nog zeer beperkt contact gehad met zijn familie. Zijn familie diende in augustus 2021 te verhuizen naar Pakistan. Verder kon verzoeker hierover weinig informatie geven, net omdat hij deze informatie niet heeft. Het is niet redelijk om deze verwachtingen derhalve op te leggen aan verzoeker, terwijl hij herhaaldelijk heeft toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud welke contacten hij had met zijn familie en wat hij te weten kon komen over hun situatie sinds zijn vertrek uit Afghanistan.

6. In de bestreden beslissing wordt voorts aangehaald dat de job van verzoeker, dat hij als chauffeur van de malik werkzaam was, betwijfeld moet worden omdat in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet werd vermeld. Er werd enkel vermeld dat verzoeker werkzaam was als landbouwer. Verzoeker heeft echter toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud wat hij verteld heeft tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij wijst er op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De handtekening werd echter niet geplaatst op het gedeelte van de vragenlijst waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Evenmin bevat dit gedeelte van de vragenlijst een opsomming van alle werkzaamheden die verzoeker heeft verricht. Dit is dus geen omvattend verslag over alle werkzaamheden die verzoeker heeft uitgevoerd. Integendeel, er wordt zelfs op de vragenlijst vermeld dat enkel één categorie, zoals "landbouwer, herder", kan worden aangeduid ("Slechts één categorie weergeven").

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden."

Verzoeker verwijst voorts naar zijn niet ter discussie staande Afghaanse nationaliteit en naar zijn langdurig verblijf in het buitenland, en in het bijzonder Europa. Hij benadrukt hierbij dat hij voorheen reeds problemen had met de taliban, dat hij analfabeet is en werkzaam was als chauffeur bij de malik.

Verzoeker geeft ook aan dat UNHCR staten oproept om de beslissingen aan Afghaanse asielzoekers op te schorten, gelet op de onvoorspelbare omstandigheden en verwijst naar de bijgevoegde UNHCR *Guidance Note* van februari 2022. In ondergeschikte orde stelt hij dat hij, in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, in een situatie zou belanden van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en verwijst hij naar de precare levensomstandigheden in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België.

Onder verwijzing naar het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 haalt verzoeker vervolgens de algemene situatie in Afghanistan aan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij kaart tevens de situatie aan van Afghanen die na een verblijf in Europa terugkeren naar hun land van herkomst. Hij verwijt de commissaris-generaal niet afdoende onderzocht te hebben of hij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. Hij wijst er nog op dat in *“het EASO COI Afghanistan van januari 2022”* wordt uiteengezet dat Afghanen die vertrokken zijn, gezien worden als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij gedaan hebben.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad, in hoofdorde, om de bestreden beslissing te vernietigen, en in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgend stuk aan het voorliggend verzoekschrift:

- UNHCR, *“Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”*, februari 2022 (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 december 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”*, 13 september 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan, Veiligheidssituatie”*, 5 mei 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. In de mate dat verzoeker opwerpt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban omdat hij aan de malik voor wie hij als chauffeur werkzaam was verklikte dat drie talibanleden hem de opdracht hadden gegeven om aan de malik een pil te geven om hem zo te doden, waarna er minstens één talibanlid opgepakt werd.

Blijkens de bestreden beslissing kan (i) omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in verzoekers verklaringen geen geloof gehecht worden aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Zo (a) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop hij werd tegengehouden door de taliban en hij door hen gevraagd werd om de malik voor wie hij als chauffeur werkte te vergiftigen. Voorts (b) kunnen verzoekers verklaringen over de talibanleden die hem toen benaderden en hun handelwijze niet overtuigen. Ook (c) vertonen verzoekers verklaringen over zijn eigen manier van handelen, nadat hij door de taliban werd tegengehouden, ernstige gebreken. Verder (d) plaatst de commissaris-generaal grote vraagtekens bij de reactie van de malik op het feit dat verzoeker hem inlichtte over de plannen die de taliban hadden om hem te doden. Vervolgens (e) is het opmerkelijk dat de malik erin zou geslaagd zijn om O. wel heel snel nadat verzoeker hem verteld had over de plannen van de taliban, te laten arresteren. Daarnaast (f) is het ook niet aannemelijk dat de taliban verzoekers vader zouden hebben ingelicht over het feit dat zij hem wilden doden, waardoor zijn vader hem zou kunnen verwittigen en hij op de vlucht zou kunnen slaan, wat ook effectief gebeurd blijkt te zijn. Voorts (g) valt uit verzoekers verklaringen niet eensluidend af te leiden of de taliban al dan niet wisten waar hij werkte voor zij hem aanspraken en kan verzoeker geen overtuigende verklaringen afleggen over hoe zij dat konden weten. Ten slotte (h) zijn ook verzoekers verklaringen over de lotgevallen van zijn gezinsleden die tot aan de machtsovername in Afghanistan achterbleven bevreemdend. Verder (ii) wordt gesteld dat ook verzoekers verklaringen over zijn job als chauffeur voor de malik *an sich* niet kunnen volstaan om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming, aangezien (a) hij, mede gelet op

het voorgaande, er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij hierdoor problemen heeft gekend en aangezien (b) zijn verklaringen over deze job ook opmerkelijk zijn. Voorts (iii) wordt nog aangestipt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Ten slotte (iv) kunnen ook de door verzoeker neergelegde documenten aan de voorgaande appreciatie niets wijzigen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt in het voorliggend verzoekschrift immers in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook geenszins vermog de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.3.7.2. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie terecht opgemerkt en omstandig toegelicht dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

2.3.7.2.1. Verzoeker oppert in het verzoekschrift dat hij zijn volle medewerking heeft verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming daar hij, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aangaf welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij wijst in dit verband op zijn verklaringen volgens dewelke hij geen opleiding genoot, analfabeet is en slechts een beperkte beroepservaring heeft. Luidens het verzoekschrift is het daarom niet uit te sluiten dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een niet-intentionele vergissing kan begaan hebben bij het beantwoorden van de vele vragen die hem werden gesteld. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke achtergrond en omstandigheden bij de beoordeling van zijn verklaringen.

Waar hij wijst op zijn ongeschoold zijn en analfabetisme, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonde dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn situatie en problemen.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij werd tegengehouden door de taliban en door hen gevraagd werd om de malik te vergiftigen. Verzoeker toont geenszins aan hoe zijn ongeschoold zijn en zijn ongeletterdheid, dan wel zijn slechts beperkte werkervaring zou kunnen verklaren dat hij op enkele uren tijd, tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dit moment – dé gebeurtenis die de aanleiding vormde voor zijn problemen – op twee verschillende ogenblikken in de tijd situeerde.

Evenmin slaagt verzoeker erin aan te tonen hoe het feit dat hij ongeschoold is, analfabeet is en slechts een beperkte beroepservaring heeft, zijn overige door de verwerende partij ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen kan vergoelijken.

2.3.7.2.2. Verzoeker hekelt voorts waar in de bestreden beslissing op grond van de volgende overwegingen wordt gesteld dat zijn verklaringen over de talibanleden die hem toen benaderden en hun handelwijze niet kunnen overtuigen:

“Ook uw verklaringen over de talibanleden die u toen benaderden, en hun handelwijze kunnen niet overtuigen. Over hen beweert u namelijk dat zij met drie waren en dat twee van hen gemaskerd waren en één persoon dan weer niet. De persoon die niet gemaskerd was, was een zekere O., die u kende vanuit uw dorp (CGVS, p. 24-25). Het is echter niet plausibel dat net deze persoon, die afkomstig was uit uw dorp en die u dus makkelijk herkende en zo dus kon verklikken, net niet gemaskerd was. Gevraagd om welke reden zij dit dan zo gedaan zouden hebben, komt u niet verder dan aan te geven dit niet te weten (CGVS, p. 24-25). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld. U had bovendien een band met de malik, gezien u zijn persoonlijk chauffeur was en uw vader blijkbaar een goede relatie had met de malik (CGVS, p. 18). In dit opzicht valt te verwachten dat u de malik zou inlichten over wat u werd gevraagd, en de persoon die u herkend had zou verklikken, wat u ook effectief zou gedaan hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban deze mogelijkheid niet zouden ingecalculeerd hebben en zelfs niet zouden getracht hebben om enige garanties te stellen om dit te voorkomen. Hierop gewezen, stelt u ook niet te weten waarom ze u zouden vertrouwd hebben (CGVS, p. 27), waarmee u dit dus allerm minst uitklaart. U geeft verder aan dat de taliban niet bang waren en dat zij gewoon direct naar iemands huis gingen als ze deze persoon wilden bedreigen (CGVS, p. 27). In dit opzicht is het echter des te merkwaardiger dat zij op iemand als u, van wie ze niet zeker konden zijn dat hij hen niet zou verklikken, zouden moeten rekenen om de malik te doden. Dit kan dan ook allerm minst volstaan om bovenstaande onwaarschijnlijkheid uit te klaren. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij niet weet waarom O., een dorpsgenoot die bij de taliban hoort en die hij makkelijk zou kunnen herkennen, niet gemaskerd was toen deze samen met twee andere talibanleden verzoeker tegenhield en hem de pil overhandigde, terwijl de andere twee talibanleden die hierbij betrokken waren wel een masker droegen. Daarnaast stelt verzoeker dat hij enkel kan vermoeden dat men op deze manier druk op hem wou uitoefenen. Doordat O. geen masker droeg werd volgens verzoeker aan hem immers duidelijk gemaakt dat de taliban banden hadden in zijn dorp, waardoor hij onder druk werd gezet om de taak die zij hem gaven, uit te voeren. Hij concludeert dat hij dit slechts kon vermoeden op basis van wat hij heeft meegemaakt en dat hij dat ook zo verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt op dat toen verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om welke reden O. geen masker droeg toen ze hem benaderden, hij enkel antwoordde dat hij het niet wist (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 25). Verzoekers beweringen in het verzoekschrift dat ze hem wilden onder druk zetten betreffen aldus loutere *post factum* verklaringen die nergens in het administratief dossier steun vinden en die niet dienstig kunnen worden opgeworpen ter verschoning van zijn ongeloofwaardige verklaringen in dit verband.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de goede band die hij had met de malik de reden was waarom hij werd benaderd door de taliban. Dit neemt evenwel niet weg dat deze goede band ook een reden was waarom de taliban konden verwachten dat verzoeker de malik zou inlichten over wat hem werd gevraagd, en de persoon die hij herkende aan hem zou verklikken, wat uiteindelijk ook zou zijn gebeurd. In dat opzicht is het nog meer bevreemdend dat O. verzoeker ongemaskerd benaderde en dat er geen garanties werden gesteld om dit te voorkomen. Verzoeker oppert in het verzoekschrift dat het feit dat de taliban hiermee het risico liepen dat O. door hem zou worden verklikt niet opweegt tegen de voordelen die deze handelwijze met zich kon meebrengen, namelijk dat verzoeker de opdracht die hij van hen kreeg om de malik te vergiften zou uitvoeren door hem de nabijheid van de taliban in zijn dorp duidelijk te maken. Bovendien wijst verzoeker erop dat enkel O. zich kenbaar maakte. De overige talibanleden liepen geen gevaar, wat er volgens hem op wijst dat zij wel degelijk voorzorgsmaatregelen namen. Over O., die wel een risico liep om te worden verklikt, speculeert verzoeker nog dat hij er mogelijk veel vertrouwen in had dat deze handelwijze zou werken en hij hierdoor zijn opdracht zou uitvoeren. Verzoeker stelt hier nog dat hem hierover niks werd verteld en dat hij toelichtte wat hij hierover wist op basis van wat hij zag en ervaarde.

De Raad benadrukt dat verzoeker ook in dit verband nergens verklaarde dat de taliban hem onder druk wilden zetten door aan hem duidelijk te maken dat zij aanwezig waren in zijn dorp, toen hem gevraagd werd waarom O. geen masker droeg ondanks dat er een reëel risico bestond dat hij hem zou verklikken

(administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 27). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, hoewel het aannemelijk is dat het besef dat de taliban aanwezig zijn in verzoekers dorp een zekere druk op hem zou uitoefenen, er nog steeds redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat verzoeker dit alles zou opbiechten, gezien de goede band die hij had met de malik. Dat O. desondanks zoveel vertrouwen zou hebben gehad in hun plan dat verzoeker hierdoor zijn opdracht zou uitvoeren dat hij bereid zou zijn geweest om, zonder masker, zelf zo'n groot risico te lopen, is niet geloofwaardig. Verder wijst de Raad op verzoekers verklaringen dat er veel taliban aanwezig waren in het dorp en dat zij veel macht hadden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Aldus wist verzoeker reeds dat de taliban aanwezig waren in zijn dorp en konden de taliban vermoeden dat verzoeker dit al wist. Hierdoor was het risico dat O. liep door verzoeker ongemaskerd te confronteren omdat ze hem zo onder druk konden zetten door duidelijk te maken dat de taliban in zijn dorp aanwezig waren, geheel onnodig en onvoorzichtig. Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat deze *post factum* verklaring geenszins verduidelijking biedt bij verzoekers verklaring die hij aflegde toen hem gevraagd werd waarom O. hem ongemaskerd benaderde ondanks het risico dat hieraan verbonden was en volgens dewelke de taliban niet bang waren en dat zij gewoon direct naar iemands huis gingen als ze deze persoon wilden bedreigen. De verwerende partij stelt terecht dat het, in het licht van deze verklaring, nog merkwaardiger is dat de taliban op iemand als verzoeker, van wie ze niet zeker konden zijn dat hij hen niet zou verklikken, zouden moeten rekenen om de malik te doden. Zelf indien verzoeker enige druk zou ervaren om zijn opdracht uit te voeren doordat hem wordt duidelijk gemaakt dat de taliban aanwezig zijn in zijn dorp, zou het veiliger zijn dat de taliban, die niet bang zijn om hun dreigementen zelf uit te voeren, geen beroep moeten doen op een niet-talibanlid die hen ondanks deze druk nog steeds kan verklikken.

In het verzoekschrift stelt verzoeker verder nog dat waar de verwerende partij de handelwijzen van zowel verzoeker, de taliban en de malik niet aannemelijk acht in zijn relaas, dit gebaseerd is op bepaalde veronderstellingen over de handelwijze van onder meer de taliban, waaraan zijn relaas wordt afgetoetst. Deze veronderstellingen van wat hetgeen de verwerende partij redelijk acht, hebben luidens het verzoekschrift geen overtuigende basis, daar de commissaris-generaal geen referentie geeft waarop deze veronderstellingen worden gebaseerd. In dit verband merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de talibanleden die hem toen benaderden en hun handelwijze ongeloofwaardig zijn. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal, verzoekers verklaringen in acht genomen, de door hem genomen conclusies wel degelijk kon maken en dat hij geenszins uitgaat van veronderstellingen die kennelijk onredelijk voorkomen.

2.3.7.2.3. In verband met verzoekers verklaringen over zijn eigen manier van handelen nadat hij door de taliban werd tegengehouden, stelt de verwerende partij terecht dat deze ernstige gebreken vertonen, daar uit deze verklaringen terdege blijkt dat hij op generlei wijze, laat staan overtuigende wijze, kan toelichten hoe of waarom hij besloot alles aan de malik op te biechten of welke overwegingen hij maakte over de eventuele gevolgen hiervan.

Blijkens het verzoekschrift zou verzoeker aan de malik verteld hebben wat de taliban aan hem gevraagd hadden omdat hij trouw aan hem was en zou hij hier verder niet grondig over nagedacht hebben of een strategie ontwikkeld hebben. Verder stelt hij dat het, gelet op zijn persoonlijke achtergrond als ongeschoolde analfabeet, geenszins onaannemelijk is dat hij niet verregaand heeft nagedacht over hoe hij de boodschap aan de malik zou overbrengen, wel integendeel.

De Raad merkt vooreerst op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de malik dermate vertrouwde dat hij hem vertelde wat er gebeurd is zonder ook maar één moment na te denken en de situatie in te schatten. Bovendien wordt van verzoeker allerminst verwacht dat hij een volledige strategie zou ontwikkeld hebben of dat hij hierover heel grondig nagedacht zou hebben. Er kan evenwel wel worden verwacht dat verzoeker zijn gedachtegang bij een belangrijke gebeurtenis als deze die hij zou meegemaakt hebben toch op een eenduidige en duidelijke manier kan toelichten, hoe beperkt deze ook mag zijn. Het feit dat verzoeker ongeschoold en analfabeet is, doet hier geen afbreuk aan. In dit verband dient te worden herhaald dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij situaties – zeker wat betreft de kernelementen van zijn asielrelaas – tot op een zekere hoogte en al dan niet op een verkeerde manier kan inschatten en zijn gedachtegang kan toelichten.

Waar verzoeker in het verzoekschrift ten slotte nog oppert dat uit de reactie van de malik, die hem opsloot en zijn job ontnam, ook blijkt dat hij dit alles aan de malik vertelde zonder nadenken, dient te worden opgemerkt dat de reactie van de malik op zich, omwille van de in de bestreden beslissing en hierna

vermelde redenen, niet geloofwaardig overkomt en geenszins verzoekers gebrekkige verklaringen in dit verband kan ondersteunen.

2.3.7.2.4. In de bestreden beslissing worden er voorts terecht twijfels geuit bij de reactie van de malik op het feit dat verzoeker hem inlichtte over de plannen die de taliban hadden om hem te doden.

Verzoeker komt hier in het verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat de malik hem opsloot omdat hij hem niet langer vertrouwde. In navolging van de verwerende partij merkt de Raad op dat het uiterst bevreemdend is dat de malik de persoon die hem juist probeerde te beschermen door hem in te lichten over de moordplannen van de taliban, niet meer zou vertrouwen en hem daarom zou opsluiten en ontslaan.

2.3.7.2.5. Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift in op de conclusie in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader inlichtten over het feit dat zij hem wilden doden, waardoor deze verzoeker kon verwittigen en verzoeker op de vlucht kon slaan.

Hij komt daarbij niet verder dan het louter stellen dat de taliban op zoek naar hem gingen, dat het niet onlogisch is dat ze dat bij hem thuis deden en dat zijn vader hierdoor gealarmeerd werd waardoor hij verzoeker vervolgens kon inlichten dat de taliban naar hem op zoek waren.

De Raad merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat de taliban naar verzoekers huis gingen om hem te zoeken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 30). Tot daar kan verzoeker gevolgd worden dat het niet onlogisch is dat de taliban zo zouden handelen. Het is echter het gegeven dat de taliban verzoekers vader tijdens de zoektocht in het huis zouden hebben ingelicht over het feit dat ze naar hem op zoek waren en hem wilden vermoorden dat bevreemdend is. Hierdoor zou verzoekers vader hem kunnen inlichten en zou hij kunnen vluchten, wat ook effectief gebeurde en wat ook zeker door de taliban kon worden voorspeld.

2.3.7.2.6. Er wordt in de bestreden beslissing ook terecht vastgesteld en op omstandige wijze toegelicht dat uit verzoekers verklaringen niet eensluidend af te leiden valt of de taliban al dan niet wisten waar hij werkte voor zij hem aanspraken en dat hij geen overtuigende verklaringen kan afleggen over hoe zij dat konden weten. Concreet wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Nog valt uit uw verklaringen niet eensluidend af te leiden of de taliban nu wisten waar u werkte voor zij u aanspraken of niet en kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over hoe zij dit konden weten. U zegt hierover tijdens uw vrije relaas dat de taliban vroegen waar u werkte, wat impliceert dat zij dat niet wisten (CGVS, p. 18). Dit zou wel heel bizar zijn gezien ze toen reeds een pil bijhadden die u aan de malik moest overhandigen in hoedanigheid van zijn persoonlijke chauffeur. Hiernaar gevraagd zegt u dat zij dit wel wisten en dit gewoon zouden gevraagd hebben om te horen wat u hierop zou zeggen (CGVS, p. 25-27). Gevraagd hoe u dan weet dat zij hiervan toch op de hoogte waren, kan u dit niet verder duiden (CGVS, p. 25-27), waardoor het lijkt dat u uw verklaringen enkel trachtte aanpassen naargelang de vraagstelling. U verklaart dat andere dorpelingen ook op de hoogte waren van uw job bij de malik en dat die zekere O. ook uit het dorp kwam (CGVS, p. 25-27). Dieper ingegaan op hoe de dorpelingen dit dan wisten, verklaart u dat dit gewoon openlijk zei in het dorp en geenszins verborgen hield (CGVS, p. 25-27). U verklaart niet geweten te hebben dat u daardoor problemen kon krijgen (CGVS, p. 25-27), wat niet aannemelijk geacht kan worden gezien u zelf verklaarde dat er veel taliban aanwezig waren in het dorp en dat zij daar ook veel macht hadden (CGVS, p. 25-27). Nog frappanter is u verklaart dat u zelf ook gewoon eerlijk aan de taliban zei dat u voor de malik werkte (CGVS, p. 25-27) en over de redenen waarom u dit zo deed niet verder geraakt dan dat u niet zou geweten hebben dat u daardoor problemen kon krijgen (CGVS, p. 25-27). Gewezen op het feit dat u zelf verklaarde dat de maliks verbonden waren aan de overheid en dus vijanden waren van de taliban (CGVS, p. 16), en het in dat opzicht alle logica tart dat u dit openlijk aan de taliban zou zeggen of niet eens zou verstoppen in het dorp waar er volgens uw verklaringen veel taliban aanwezig waren, herhaalt u enkel dat u niet wist dat u hierdoor problemen kon krijgen en zegt u dat u enkel chauffeur was van de malik (CGVS, p. 25-27). Ook zo kan u allerminst bovenstaande uitklaren, temeer gezien u zelf verklaarde dat de malik u gezegd had dat u bij hem moest overnachten omdat hij niet wilde dat de taliban onderweg voor problemen zou zorgen (CGVS, p. 21). In dit opzicht moet u dan toch geweten hebben dat er enig risico aan deze functie verbonden was. Na confrontatie geraakt u ook hier niet verder dan te stellen dat de taliban van uw dorp waren en u zich dus niet voor hen kon verstoppen en te herhalen dat u toen u 's avonds buiten was werd vastgehouden en gevraagd werd door de taliban om dat te doen (CGVS, p. 25-27). U biedt hiermee allerminst verdere

uitklaring, waardoor ook door bovenstaande elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig teniet gedaan wordt."

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgemerkte tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het gegeven dat de taliban al dan niet reeds wisten dat hij voor de malik werkte voor zij hem aanspraken, volledig ongemoeid laat. Verzoeker gaat wel in op de conclusie in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat hij gewoon zelf eerlijk aan de taliban zei dat hij voor de malik werkte. Luidens het verzoekschrift zou verzoeker niet gelogen hebben over zijn job als chauffeur van de malik tijdens de confrontatie met de taliban, omdat zijn dorpeling en talibanlid O. aanwezig was bij deze confrontatie en omdat hij geïntimideerd was doordat hij werd tegengehouden door de taliban.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud telkens verklaarde dat hij dit eerlijk zei tegen de taliban omdat hij niet wist dat hij daardoor in de problemen zou komen, een reden die – in navolging van het oordeel in de bestreden beslissing – haaks staat op andere verklaringen van verzoeker waaruit blijkt dat hij wel degelijk – al is het in beperktere mate – op de hoogte was of zou moeten zijn geweest van de potentiële problemen die zijn job zou kunnen teweegbrengen, en aldus volledig ongeloofwaardig is.

Ten tweede, voor zover verzoeker hiermee insinueert dat hij tijdens de confrontatie met de drie talibanleden eerlijk zei dat hij voor de malik werkte omdat O. een dorpsgenoot was en dit daardoor toch al wist omdat het hele dorp op de hoogte was van zijn werkzaamheden, merkt de Raad op dat verzoekers verklaring dat het hele dorp op de hoogte was van zijn werkzaamheden op zich ook niet geloofwaardig is. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij niet wist dat hij hierdoor problemen zou krijgen, toen hem gevraagd werd of hij zijn job niet verborgen hield omdat hij bang was daardoor problemen te krijgen, blijkt immers uit andere verklaringen, zo weze herhaald, dat verzoeker wel degelijk – al is het in beperktere mate – op de hoogte was of zou moeten zijn geweest van de potentiële problemen die zijn job zou kunnen teweegbrengen, waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij hier openlijk over zou praten in zijn dorp. Zo verklaarde hij zelf dat er veel taliban aanwezig waren in zijn dorp en dat zij ook veel macht hadden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Hoewel gelooft kan worden dat verzoeker geïntimideerd was toen hij door de taliban werd tegengehouden, is het niet aannemelijk dat hij hierdoor zou verklaard hebben dat hij voor de malik werkte. Als verzoeker werkelijk dermate geïntimideerd en bang was voor wat de gevolgen zouden zijn moest hij informatie achterhouden voor de taliban, zou hij redelijkerwijze nog meer schrik moeten gehad hebben om deze informatie, waarvan hij – gelet op het voorgaande – wist of had moeten weten dat hij erdoor in de problemen zou komen, met hen te delen.

2.3.7.2.7. In navolging van de bestreden beslissing, stelt de Raad ten slotte dat ook verzoekers verklaringen over de lotgevallen van zijn gezinsleden die achterbleven in Afghanistan bevreemdend zijn. In dit verband staat in de bestreden beslissing het volgende opgetekend:

"Bovendien laten ook uw verklaringen over de lotgevallen van uw gezinsleden die achterbleven in Afghanistan sterk te wensen over. U verklaart dat zij na de machtsovername van de taliban, dd. augustus 2021 (zie onder), verhuisd zouden zijn naar Pakistan (CGVS, p. 14-16). Dit betekent dat zij toch nog een geruime periode na uw vertrek, dd. augustus of september 2019 (CGVS, p. 19), in Afghanistan verbleven. U verklaart dat u wel denkt dat zij in deze periode problemen kenden met de taliban, maar blijkt hierover verder echter niets te weten gezien zij hierover niets zouden verteld hebben tegen u (CGVS, p. 14-16). U weet niet of de taliban nog langs gingen bij uw familie in Afghanistan en blijkt hier bovendien niets over gevraagd te hebben aan uw familieleden (CGVS, p. 14-16). Er werd u tot tweemaal toe gevraagd om welke reden u dit niet vroeg en gewezen op het belang van dergelijke informatie in verband met uw beweerde persoonlijke problemen in Afghanistan (CGVS, p. 14-16). Hierop bleef u echter naast de kwestie antwoorden, door te opperen dat de taliban na de machtsovername naar de huizen gingen, mensen gingen aanvallen en dat uw familie misschien daardoor is vertrokken (CGVS, p. 14-16). Pas wanneer u nog een derde keer gevraagd werd om welke reden u hier nooit concreet naar vroegde, geeft u aan dat u niet zoveel gesproken hebt met uw familie om deze zaken te bespreken (CGVS, p. 14-16). Hiermee klaart u echter geenszins uit om welke reden u tijdens de keren dat u dan wel sprak met uw familieleden, niet naar dergelijke essentiële informatie zou gepeild hebben. Opnieuw doet u zo afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

In het verzoekschrift en ter terechtzitting herhaalt verzoeker dat zijn familie naar Pakistan is verhuisd sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021. De verwerende partij merkt terecht op dat er nog

een geruime periode is verstreken na verzoekers vertrek (d.d. augustus/september 2019) waarin zijn familie in Afghanistan verbleef, alvorens zij naar Pakistan verhuisde. De Raad benadrukt dat net verzoekers verklaringen over de situatie van zijn familie in Afghanistan in die periode bevreemdend zijn.

Verzoeker herhaalt verder in het verzoekschrift dat hij hierover weinig informatie kan geven omdat hij deze informatie niet heeft. Verder oppert hij dat het ook niet redelijk is te verwachten dat hij hierover meer informatie kan verschaffen, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk heeft toegelicht welke contacten hij had met zijn familie en wat hij wel te weten kwam over hun situatie sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Gezien de ernst van de voorgehouden problemen, mag van verzoeker worden verwacht dat hij een zekere interesse toont in zijn situatie in zijn land van herkomst en de impact hiervan op zijn familie en dat hij doorgedreven pogingen onderneemt om hierover informatie bij zijn familie in te winnen, des te meer gezien verzoeker zelf verklaart dat hij regelmatig contact heeft met zijn familie. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hier in gebreke blijft, daar hij enkel een vermoeden uitte dat hij dacht dat zijn familie in deze periode problemen kende met de taliban, maar hier verder niks over kon vertellen en hij bovendien ook niet kan verklaren waarom hij hierover niks vroeg aan zijn familie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-16). Dat verzoeker kennelijk naliet ernstige en aanhoudende pogingen te ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

2.3.7.2.8. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoeker het in de bestreden beslissing opgenomen pertinent en terecht motief in verband met zijn verklaringen volgens dewelke de malik erin zou geslaagd zijn om O. heel snel te laten arresteren, nadat hij door hem verklikt werd, ongemoeid laat.

2.3.7.2.9. Wat betreft het door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde document met betrekking tot zijn job als chauffeur van de malik, stelt de Raad vast dat dit geen gegevens bevat die de voorgaande overwegingen in een ander daglicht plaatsen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald. Verzoeker brengt hier geen concreet verweer tegenin.

2.3.7.3. In de bestreden beslissing wordt daarenboven terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen over zijn job als chauffeur voor de malik *an sich* niet kunnen volstaan om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming:

“Ook uw verklaringen over uw job als chauffeur van de malik kunnen niet volstaan om aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kan op basis van bovenstaande immers niet aannemelijk maken hierdoor persoonlijke problemen gekend te hebben in Afghanistan en daarenboven kunnen ook uw verklaringen over deze job wenkbrauwen fronsen. Zo is het namelijk wel heel merkwaardig dat u bij de DVZ niets vermeldde over deze job, wanneer u daar gevraagd werd naar uw beroepsactiviteiten in Afghanistan (Verklaring DVZ, vraag 12). U vermeldde daar immers enkel dat u als landbouwer gewerkt zou hebben (Verklaring DVZ, vraag 12). Hierop gewezen, stelt u dat u toen niet gevraagd werd naar uw beroepsactiviteiten maar enkel naar uw leeftijd, reisweg, familieleden en problemen (CGVS, p. 21), wat op basis van de vragenlijst van de DVZ en uw registreerde antwoorden allerminst weerhouden kan worden. Dat u dit niet vermeldde kan u zo dan ook geenszins uitklaren, en is bovendien enkel frappanter gezien u zelf verklaarde dat dit uw laatste job voor uw vertrek was (CGVS, p. 21) en deze job bovendien gelieerd bleek aan de redenen waarom u uw land moest verlaten (CGVS, p. 18).”

De Raad oordeelt eerst en vooral, mede gelet op de voorgaande overwegingen weergegeven in overweging 2.3.7.2., dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen gekend heeft omwille van zijn job als chauffeur van de malik.

In het verzoekschrift gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing dat er wordt getwijfeld aan zijn job als chauffeur van de malik omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeldde dat hij landbouwer was (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 12).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat aan zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aan de aldaar ingevulde vragenlijst geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou kunnen of mogen worden gehecht en dat deze geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-

generaal, omdat hij aldaar niet werd bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, omdat hij de taal niet spreekt en aldus nog meer afhankelijk was van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat hij er kort moest zijn en omdat er geen controle is op de manier waarop zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep, merkt de Raad op dat verzoeker in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd.

Waar verzoeker stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen, dat hij hierna zowel de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en dat hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn handtekening is aangebracht op de "vragenlijst" (lees: verklaring) waaruit kan worden bepleit dat zijn akkoord over de inhoud ervan wordt bevestigd maar dat hij zijn handtekening niet geplaatst heeft op het gedeelte van de vragenlijst waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, stipt de Raad aan dat, voorafgaand aan verzoekers handtekening op dit document, wordt vermeld dat verzoeker hiermee verklaart dat de voorgaande inlichtingen die hij verschaftte oprecht zijn, met inbegrip van alle inlichtingen op de delen van zijn verklaring Dienst Vreemdelingenzaken die op andere pagina's gedrukt staan.

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoeker niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker verder wijst op het feit dat hij de Nederlandse taal niet machtig is, waardoor hij nog meer afhankelijk zou zijn geweest van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, oordeelt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische en overigens geenszins geconcretiseerde communicatieproblemen op te werpen. Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek immers de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Pashtou beheerste ("Bijlage 26" d.d. 10 juni 2021). Verzoeker gaf tevens aan het Pashtou voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure). Hoe dan ook betreft zijn verweer een loutere *post factum* bewering, gezien verzoeker dit feit niet eerder vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en of hij de tolk verstond, waarop hij bevestigend antwoordde en geen opmerkingen maakte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar hij stelt dat hem gevraagd werd kort te zijn, wenst de Raad nog aan te stippen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding maakte van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de malik, wat net een kernelement in het relaas uitmaakt. Verwacht kon worden dat verzoeker spontaan melding zou gemaakt hebben van deze tewerkstelling.

Ten slotte is verzoeker van mening dat punt 12 uit zijn verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij liet aanduiden dat hij "landbouwer/herder" was, geenszins een omvattende opsomming bevat van alle werkzaamheden die hij reeds verricht heeft. Niettegenstaande punt 12 van het document Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, zoals verzoeker opwerpt, vereist dat een verzoeker om internationale bescherming slechts één categorie aanduidt als antwoord op de vraag wat zijn/haar beroep was in zijn/

haar land van herkomst kon verzoeker bij de specificatie ervan in het betreffende vakje aanduiden dat hij tevens werkzaam was als chauffeur, hetgeen hij evenwel naliet te doen. In de vragenlijst van de commissaris-generaal en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf verzoeker zijn werkzaamheden als chauffeur van de malik overigens wel degelijk te kennen zodat het niet vermelden ervan in zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet als element kan worden weerhouden om aan deze werkzaamheden te twijfelen. Dat de bewijswaarde van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierdoor bijzonder relatief is kan dan weer geenszins worden bijgetreden.

2.3.7.4. Wat betreft het door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde document met betrekking tot zijn job als chauffeur van de malik, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de voorgaande overwegingen. Uit de objectieve informatie, gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2), blijkt immers dat Afgaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, en dat veel Afgaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke akten te onderscheiden zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is. Bovendien kan aan dit document slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer dit wordt voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het overige door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde document, te weten zijn taskara, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde vrees geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.6. Verzoeker vestigt in het verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa. Hij werpt op dat niet afdoende werd onderzocht of hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd, als medewerker van de Afgaanse overheid of als afvallige zal worden beschouwd. De Raad oordeelt hierover als volgt.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afgaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotaliban*regering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA

Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotalibanregering* wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-factotalibanregering* uiterst zwak en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban* autoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen zij worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet gelet op het voorgaande *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier laat niet toe anders te oordelen.

Verzoeker, een Afghaanse meerderjarige man die Afghanistan verliet op meerderjarige leeftijd en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, alludeert in het verzoekschrift impliciet dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Verzoeker wijst in dit verband voornamelijk op zijn langdurig verblijf in Europa. De Raad wijst erop dat verzoeker Afghanistan verliet midden 2019 en sinds midden 2021 in België is. De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting, evenwel zonder enig stuk ter staving neer te leggen, aanhaalt dat verzoeker geïntegreerd is en tijdens zijn verblijf in België met paarden gewerkt heeft, merkt de Raad op dat hieruit hoogstens blijkt dat verzoeker lovenswaardige pogingen onderneemt om zich gedurende zijn asielpprocedure te integreren in België en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als medewerker van de Afghaanse overheid of als afvallige doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit evenwel geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aan zijn betoog dat hij voorheen problemen had met de taliban, kan immers, gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind na de machtsovername, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht.

2.3.7.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest ‘*M'Bodj*’ stelde het Hof van Justitie: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden

onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaaiing en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineensstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de

sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie

van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker de economische acties aanstipt die de internationale gemeenschap heeft ondernomen omwille van de gedragingen van de taliban en hun regering en omdat de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in dit verband opnieuw verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat Afghanen die langdurig in het Westen verbleven een groep van gevisieerde personen vormen die bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bovendien verwijst de Raad naar wat hierover reeds is gesteld onder overweging 2.3.7.7.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de

onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden

opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)” van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘riots’, ‘protests’ en ‘strategic developments’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, vanwaar verzoeker afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); 2 incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA “Afghanistan. Security Situation” van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘incidents with at least one recorded fatality’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoeker verwijst opnieuw naar vernietigingsarrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en naar de UNHCR "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" van februari 2022, waar bezorgdheden werden geuit omtrent de beschikbaarheid van bronnen en beperkingen in het verzamelen van landeninformatie. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de situatie heden niet vergelijkbaar is met de situatie in februari en maart van vorig jaar. Heden blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde landeninformatie. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er voldoende informatie voorhanden is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen, zodat een beoordeling inzake subsidiaire bescherming in het kader artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet heden wel mogelijk is. Ten overvloede, herhaalt de Raad andermaal dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het ommissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS